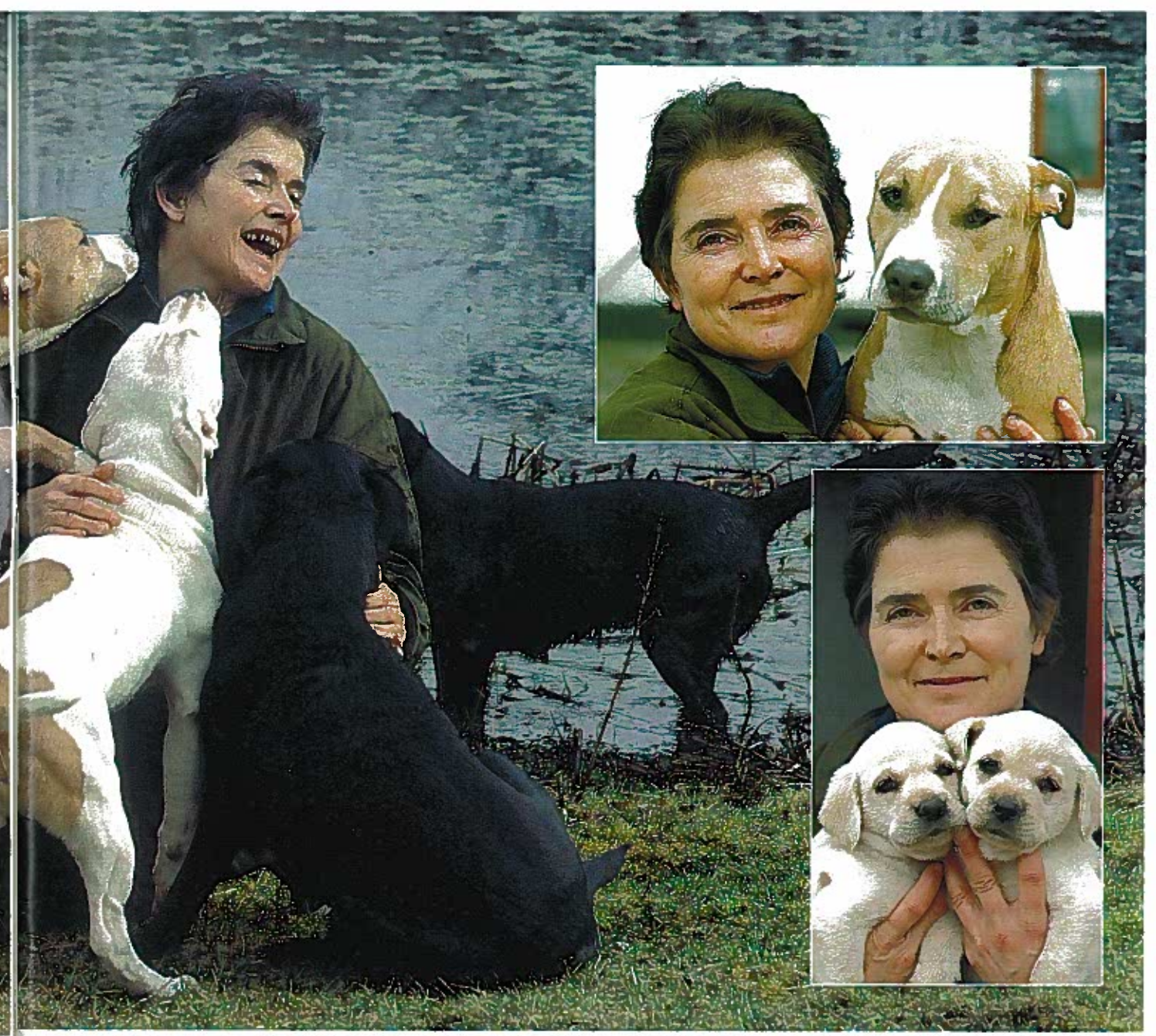

Hundehviskeren

Marianne Bløndal bliver kaldt hundehviskeren på grund af sit utrolige tag på hunde. Det meste af hendes liv har de elskede hunde fyldt alt. Da hun kom ud for en alvorlig trafikulykke, var det også de firbenede venner, der holdt hendes humør oppe.

TEKST: HELLE MOGENSEN
FOTO: WILLI HANSEN

Mine hunde har betydet alt for mig. Ikke mindst i forbindelse med den trafikulykke, jeg var ude for år tilbage, fortæller Marianne Bløndal, 51 år, der lever sammen med sin jævnaldrende mand, Poul, som er narkohundefører, og deres 15 hunde på en smuk nedlagt gård på Sjælland.

– Jeg fik ødelagt ryggen ved trafikulykken, men mine hunde var med til at holde mit humør oppe og holde mig i gang, så jeg kunne klare det både psykisk og fysisk, tilføjer hun.

Marianne fortæller om ulykken, der skete i 1987, at hun holdt stille i sin bil, da hun blev påkørt bagfra med 70 kilometer i timen.

– Min bil blev kastet over i et autoværn og derefter over

i to andre biler. Kun bilens tag og venstre dør var tilbage, alt andet var ødelagt.

I 13 lange år måtte hun kæmpe, inden forsikringselskabet ville anerkende rygskaden.

– Det har været hårdt, men jeg nægtede at give op.

Livsdrømmen

Trods sin store viljestyrke måtte Marianne, der er uddannet veterinærsygeplejerske, i sommeren 2001 indse, at hun måtte bøje sig for rygsmerterne. De var for voldsomme, og det foregående år havde hun været sygemeldt fra sit arbejde. Hun var nødt til at sige sit job op og måtte overveje, hvad hun så ville med sit liv. Valget stod mellem førtidspension eller at

finde på noget, som hendes ryg kunne holde til. Det viste sig imidlertid, at Poul havde den helt rigtige løsning.

– På det tidspunkt boede vi i et hus med mange trapper, der var ved at tage pusten fra mig.

Jeg havde ellers klaret mig rimelig godt med motion og styrketræning, men trapperne var for hårde ved ryggen. Så en dag foreslog Poul, at vi flyttede på landet og beskæftigede os på fuld tid med hunde, fortæller Marianne.

Samme år købte parret deres gård, hvor de har indrettet et hundecenter med både opdræt, pension og hundetræning.

– Det er en livsdrøm, der er gået i opfyldelse for mig. Tidligere har jeg haft hunde som min fritidsinteresse,

men nu er det min hovedbeskæftigelse. Jeg kan engagere mig i det, jeg brænder for. Nogle gange må jeg knibe mig selv i armen ved tanken, smiler Marianne.

Det var dog ikke uden betæneligheder, hun sprang ud i at realisere sin livsdrøm.

– Ikke mindst fordi regningerne skal betales, uanset hvad.

Men jeg trøster mig med, at økonomien også havde været stram, hvis jeg var gået på førtidspension, hvilket slet ikke er mig. Det ville jeg ikke have kunnet klare mentalt. Der skal ske noget, understreger Marianne og fortæller, at de firbenede venner ikke blot hjalp hende gennem den smertefulde tid efter den alvorlige trafikulykke, de førte hende også sam-

men med manden i hendes liv.

– Poul kom for at købe en hund af mig. Det var kærlighed ved andet blik, selvom Poul ikke vidste det på det tidspunkt! Jeg ringede til ham under påskud af, at jeg ville høre, hvordan hunden havde det, og om han behøvede mere foder? Poul skulle hjælpes lidt på vej, smiler Marianne kærligt.

Hundehviskeren

Marianne har altid haft et utroligt tag på hunde og bliver af samme grund kaldt hundehviskeren.

– Da tv-programmet om hestehviskeren, Monty Roberts, blev vist for år tilbage, sagde min datter: "Mor, han gør det samme som dig", for-

tæller Marianne, der allerede fra barnsben af interesserede sig levende for hunde.

– Noget af det første, jeg kan huske, er, at jeg var omkring seks år gammel og sad ved et stort træ sammen med en collie og dens ejermand, der spillede musik. Dengang faldt det mig ikke ind, at han spillede for penge. Jeg troede, han gjorde det for hundens skyld, ler Marianne.

Hun husker også, at det ikke var tilladt at have hund i den boligkarré, hvor hun boede med sin familie.

– Derfor snakkede jeg med alle de hunde, jeg mødte – de tiltrak mig som en magnet. Jeg havde et utal af herreløse hunde med hjem, som jeg badede og fodrede, inden jeg fulgte dem ned på politistationen. Inden da havde jeg al-

tid smurt en madpakke, som hundene fik med, tilføjer Marianne, der først som 16-årig fik sin egen hund.

– For at kunne have den var jeg nødt til at flytte hjemmefra. Efter realksamen fik jeg plads i huset på den betingelse, at jeg måtte have hunden med. Da året var gået, begyndte jeg at læse til sygeplejerske, og familiens søn, der elskede hunden, beholdt den. Jeg troede, det skulle blive min død at læse, fordi jeg var væk fra dyrene og alle dem, jeg holdt af.

Enden på det blev, at Marianne droppede sygeplejerskestudiet et år før, hun var færdig, for i stedet at blive veterinærsygeplejerske.

– Det var rædselsfuldt at skulle sige det til mine forældre. De blev meget vrede,

men det var der ikke noget at gøre ved! De ville mig det bedste, men man skal følge sit hjerte, ellers går det galt. Børn skal ikke udleve forældrenes drømme.

– Jeg begyndte at arbejde på et dyrehospital, hvor jeg også havde arbejdet i min fritid. Det var som at vinde i Lotto, understreger Marianne, som blandt andet er fascineret af hunde, fordi de er 100 procent loyale.

– Uanset om det går op eller ned, er de der for én. De er så loyale, at det gør ondt helt ud i tæerne. Det er ligegyldigt for hundene, om du bor på Amalienborg eller i telt. Materielle goder betyder heller ikke noget for mig selv.

På en eller anden måde svinger vores mentalitet! □